

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/68/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215010122
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4215010122.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci odsúdeného X. J. pre zločin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného X. J. proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo 16.04.2015, sp. zn. 2Nt/6/2015, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 30. júna 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného X. J. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“), konajúci na verejnom zasadnutí v senáte, uznesením zo 16.04.2015, sp. zn. 2Nt/6/2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh družky odsúdeného X. J. (ďalej len „odsúdený“), U. W. na povolenie obnovy konania (ďalej len „návrh“), ktoré sa skončilo rozsudkom súdu prvého stupňa z 03.10.2012 sp. zn. 11T/51/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 03.10.2012, a to z dôvodu nezistenia podmienok obnovy konania uvedených v § 394 Trestného poriadku (ďalej len „prejednáváná vec“).

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil zistením, že odsúdenému bol právoplatným rozsudkom uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov (so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia) a to síce podľa zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v § 189 odsek 2 Trestného zákona (štyri roky až desať rokov) avšak upravenej podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona (v znení účinnom do účinnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky - ďalej len ÚS SR“ z 28.11.2012 sp. zn. PL.ÚS 106/2011 uverejneného 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z. - ďalej len „Nález“, pretože bol ukladaný za viac trestných činov spáchaných viacerými skutkami), teda po

zvýšení hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu s následným uložením trestu v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody, ktorá činila v prejednávanej veci osem rokov a osem mesiacov až trinásť rokov a štyri mesiace, avšak súčasne tiež s použitím § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, pričom v prípade nepoužitia ustanovenia § 38 odsek 7 Trestného poriadku by s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej a po zistení jednej, v § 37 písmeno h/ Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) dolná hranica upravenej trestnej sadzby činila šesť rokov, z ktorých všetkých dôvodov právoplatným rozsudkom odsúdenému vo výmere päť rokov uložený trest odňatia slobody možno považovať nielen za primeraný a zodpovedajúci všetkým kritériám ustanoveným v § 34 Trestného zákona, a preto nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a (ani čo do druhu v zrejmom rozpore s účelom trestu), naopak, je dokonca miernejší, než aký odsúdenému mohol byť podľa zákonnej trestnej sadzby upravenej s použitím § 38 odsek 4 Trestného zákona uložený. Preto súd prvého stupňa postupujúc podľa § 41b odsek 1 zákona číslo 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení

jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“) dospel k záveru, že táto nepochybne existujúca nová (v dobe ukladania trestu odsúdenému právoplatným rozsudkom neznáma) skutočnosť spočívajúca v Náleze ani sama o sebe, ani v spojení so skutočnosťami už v pôvodnom konaní známymi neopodstatňuje vyššie uvedený záver o zrejmom nepomere právoplatným rozsudkom odsúdenému uloženého trestu k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, ani (pokiaľ ide o jeho druh) o zrejmom rozpore s účelom trestu tak, ako to ustanovuje § 394 odsek 1 Trestného poriadku ako podmienky a predpoklady povolenia obnovy konania.

Napadnuté uznesenie bolo odsúdenému, jeho obhajcovi a prokurátorovi oznámené vyhlásením na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa uskutočnenom 16.04.2015 v ich prítomnosti, ihneď po ktorom oznámení, teda včas, odsúdený podal proti napadnutému uzneseniu sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 10.06.2015 tým, že súd prvého stupňa vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 03.10.2012 síce citoval ustanovenie podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona, avšak ho neaplikoval. V skutočnosti, ak by v čase predchádzajúceho rozhodnutia neexistovala dnes už asperačná zásada, odsúdenému by nebol uložený tak vysoký trest, aký mu bol uložený, ale podstatne nižší.

Nadriadený súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávanú vec na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného, pri rozhodovaní o nej podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému tento sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd zistil, že súd prvého stupňa nespĺnenie v ustanovení § 394 odsek 1 Trestného poriadku ustanovených, a z Nálezu a § 41b odsek 1 Zákona majúci vyplývať podmienok obnovy konania v prejednávanej veci zistiť správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom, pretože dôkazy, ktoré na zistenie na takéto rozhodnutie potrebných skutočností a okolností v prejednávanej veci vykonal v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku majúcimi zabezpečiť objasnenie veci a následne ich aj vyhodnotil podľa zásady trestného konania uvedenej v ustanovení § 2 odsek 12 Trestného poriadku (teda predovšetkým podľa svojho vnútorného presvedčenia súčasne založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne a tiež podľa zásad logického myslenia a uvažovania) a keďže aj odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky podstatné skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež právne úvahy, na základe ktorých dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a na ne poukazuje nepovažujúc ich za potrebné zmeniť s tým, že právne úvahy odsúdeného obsiahnuté v odôvodnení ním proti napadnutému uzneseniu včas podanej sťažnosti nadriadený súd nepovažuje za spôsobilé (z hľadiska nezistenia podmienok obnovy konania v prejednávanej veci) spochybniť ani správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, ani správnosť právnych úvah, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore uvedenom smere posudzoval.

V hore uvedenej, naposledy naznačenej súvislosti považuje nadriadený súd za potrebné poukázať:

- (zvlášť a predovšetkým) na ustanovenia článku 144 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 odsek 3 a odsek 4 zákona číslo 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 194 odsek 5, § 327 odsek 1, 362b odsek 1 veta posledná, odsek 2 a § 391 odsek 1 Trestného poriadku;

- (podporne aj) na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR číslo Tpj 44/2013, z bodu III. ktorého vyplýva, že ak bolo použité ustanovenie § 39 odsek 1 alebo odsek 2 písmeno a/ až c/, alebo písmeno e/ Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21.12.2012, ustanovenie § 41b odsek 1 Zákona v spojitosti s Nálezom sa nepoužije;

- (a napokon na doloženie „plurality“ právnych názorov aj) na uznesenie ÚS SR z 11.12.2013 sp. zn. I. ÚS 724/2013-10, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že taký výklad ustanovenia § 41b odsek 1 Zákona, ktorý stratu účinnosti právneho predpisu na základe Nálezu považuje za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej však treba posudzovať aj splnenie ďalších podmienok obnovy konania ustanovených v § 394 odsek 1 Trestného poriadku (a v prípade ich nesplnenia nie je naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, teda že konanie prinesie iné, pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie), plne rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem a nemožno ho preto označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, pretože v opačnom prípade by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmania napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, jeho sťažnosť podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).